

50 anys amb Ràdio Olot

L'emissora Ràdio Olot, nascuda l'any 1951, celebra el seu cinquantè aniversari amb una festa, una exposició, l'edició de llibres i molts actes i programes commemoratius.

Quan un fet mereix ser commemorat des del dia en què va produir-se, això posa de manifest la seva transcendència en el decurs del temps. Lluny de qualsevol temptació nostàlgica, la història d'un mitjà de comunicació guanya qualitat si aquesta transcendència va íntimament lligada amb la realitat del lloc i el temps que l'ha fet possible. Ràdio Olot ha estat, des d'aquell llunyà 8 de setembre de 1951, un clar exemple del que un projecte fet amb l'esforç i la il·lusió d'un grup de persones —més de sis-centes— pot representar per a la vida d'una ciutat, la seva comarca i la seva gent. Va ser un membre del grup de radioaficionats olotins qui va tenir la idea de retransmetre per les ones una cerimònia diària —la del cant dels serenós— i així va posar la

primera pedra per al naixement de Ràdio Olot. La iniciativa va «obligar» el màxim responsable de la vila, l'alcalde Pere Bretcha, a considerar la possibilitat de fundar una emissora de ràdio. Un empresari del moment, Ricard Simón, va creure en el projecte i va posar els mitjans econòmics necessaris per fer-lo viable. Ja de bon principi, doncs, aquella aventura no era fruit del caprici ni resultat de l'atzar. Una voluntat col·lectiva unia esforços i mitjans per portar-lo a cap. Les primeres passes de Ràdio Olot havien de ser un reflex d'aquesta voluntat: programes de «discos solicitados» pels oients, retransmissions esportives fetes en difícils condicions i seguides amb emoció i/o campanyes dels botiguers del ram del petit electrodomèstic per tal de vendre aparells de ràdio en són curiosos exemples, i en aquell moment representaven fonaments importants per a un futur esperançador.

Per això no puc ni vull entrar en detalls històrics, ni dates, ni noms propis. Les dades serien infinites i l'espai no ho permet. Però hi ha més motius. La història

de Ràdio Olot s'escriu amb minúscules. Amb la il·lusió i l'esforç dels que han fet possible l'emissió gairebé continuada de 50 anys de ràdio, amb tot el que això representa. I també amb tots aquells que l'han seguida, li han donat suport, l'han estimulada i en definitiva —això és també el que compta— l'han escoltada. La història d'Olot i la seva comarca, jo us ho puc assegurar, no hauria estat la mateixa sense Ràdio Olot.

Al gremi del fil i l'agulla no hi hauria hagut mai «reinas de las modistillas», i als Nadals dels anys seixanta no hauríem trobat cap «Gladiador de la Solidaridad». Els pobles del nostre entorn no haurien estat mai «Radio Comarca», i els aplecs de sardana i festes populars potser serien una curiositat de museu. El teatre tan sols l'hauríem conegut als escenaris, i els cotxes i les motos mai hauríem esbrinat si tenien problemes de «Cilindrada». Els homes de camp i el seu bestiar se sentirien sols, cada cap de setmana, a l'hora de «trencar el cuc»... i tantes i tantes altres coses que em vénen al cap haurien estat diferents.

Sovint hi ha qui diu frases com «Mai se sap què hauria passat si les coses haguessin anat d'una altra manera». En el cas que ens ocupa la resposta és fàcil. Si les ones de la Garrotxa no haguessin «transportat» Ràdio Olot, avui gran part de la seva història estaria mutilada, alguna part del seu caràcter seria diferent i bona part de la seva gent es sentiria una mica més orfe.

Així és com ho veig i així he intentat explicar-ho al programa radiofònic «50 anys de ràdio».

Jordi

Gravació de *La punyalada*, de Marià Vayreda, als estudis de Ràdio Olot, l'any 1982.